Annus III. - Vol. III. Die 15 Februarii 1911. Num. 2.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Motu Proprio, pag. 53; Litterae Apostolicae, pag. 54; Epistolae, pag. 61. — II. *S. C. S. Officii:* De temporis spatio ad Visitationem ecclesiae pro indulgentiis lucrandis, pag. 64. — III. *S. C. Consistorialis:* Immutationis finium, pag. 64; Nominationes Episcoporum, pag. 65. — IV. *S. C. de Progaganda Fide:* Erectio Praefecturae Apostolicae, pag. 66; Nominationes Episcopi et Praefecti Apostolici, pag. 67. — V. *S. C. Rituum:* Declaratio super editione Vaticana quoad libros liturgicos gregorianos, pag. 67; Decretum introductionis causae beatificationis et canonizationis Ven. Catharinae Volpicelli, pag. 69. — VI. *S. R. Rota:* Nullitatis matrimonii, pag. 70. — VII. *Signatura Apostolica:* Restitutionis in integrum et iurium, pag. 79; Pars dispositiva quarumdam sententiarum, pag. 82. — VIII. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 83.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione nuova-preparatoria, nomine, onorificenze, comunicato, necrologio, pag. 88-92.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCXI.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Motu Proprio.

PAG.

Gravi iamdiu. - Sacerdotes Arnoldus Harris Mathew, Herbertus Ignatius Beale et Arthurus Guilelmus Howarth nominatim excommunicantur. - *11 februarii 1911* 53

Litterae Apostolicae.

I. *Nobis exponendum.* - Facultas Archisodalitati a Perpetua Adoratione dioeceseos Labacensis conceditur alias eiusdem nominis Sodalitates ubique gentium aggregandi, eisque indulgentias impertiendi. - *11 martii 1910* 54

II. *Templa Dei.* - Titulus Basilicae Minoris pro Ecclesia Parochiali loci vulgo « Neuvy Saint-Sépulchre » in Archidioecesi Bituricensi. - *20 decembris 1910* 56

III. *Quod redempti.* - Regularis Provinciae S. Crucis in Saxonia Ordinis Fratrum Minorum ecclesiis et sacellis, quotannis lucranda diebus festis Exaltationis et Inventionis SSmae Crucis plenaria indulgentia conceditur. - *11 ianuarii 1911* 57

IV. *Benigna Mater.* - Lex abstinentiae relaxatur pro Scotiae regni fidelibus. - *27 ianuarii 1911* 58

V. *Quoties animum.* - De proposito fine precum operumque pro reditu ad Ecclesiae unitatem a Sodalitate principe Sulpiciana ultra Britanniam proferendo. - *2 februarii 1911* 59

Epistolae.

I. *Eximiae pietatis.* - Ad clarissimum virum Henricum Fitzalan-Howard Ducem de Norfolk, ob templum in oppido Norwich eiusdem pietate sumptibusque excitatum. - *8 novembris 1910* 61

II. *Moerentibus Nobis.* - Ad R. D. Cardinalem Claudium Vaszary, Strigoniensem Archiepiscopum, ceterosque Archiepiscopos Hungariae, ob venerationis specimen beatissimo Patri per litteras exhibitum ab iisdem praesulibus Budapestini congregatis. - *23 nov. 1910.* 61

III. *Quem proximis.* - Ad RR. PP. DD. Alexandrum Christie, Oregonopolitanorum Archiepiscopum, ceterosque Oregonopolitanae Provinciae Episcopos, qui magnum pietatis testimonium Beatissimo Patri per litteras exhibuerunt. - *30 novembris 1910.* 62

IV. *Pietatis significationem.* - Ad perillustrem virum Comitem Alphonsum Mensdorff-Poully Praesidem Viennensis sodalitatis S. Michaelis Archangeli, ceterosque Michaelianos sodales, qui B. Patri pietatis suae significationem praebuerunt. - *1 decembris 1910* . . 63

V. *Il Nous a été.* - Ad perillustrem virum Comitem Guilelmum Verspeyen, quinquagesimo recurrente anniversario ex quo operam navare coepit edendae Gandavensi ephemeridi quae inscribitur « *Le bien public* » - *12 decembris 1910.* 63

S. CONGREGATIO S. OFFICII.

(Sectio de Indulgentiis).

De utili temporis spatio ad visitationem Ecclesiae vel Oratorii instituendam, pro Indulgentiis lucrandis - *26 ianuarii 1911.* 64

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

I. Immutationis finium 64

II. Nominationes Episcoporum 65

Annus III. - Vol. III. Die 15 Februarii 1911. Num. 2.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

SACERDOTES ARNOLDUS HARRIS MATHEW,
HERBERTUS IGNATIUS BEALE ET ARTHURUS GUILELMUS HOWARTH
NOMINATIM EXCOMMUNICANTUR.

DILECTIS FILIIS CATHOLICIS IN ANGLIA COMMORANTIBUS

PIUS PP. X

DILECTI FILII, SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Gravi iamdiu scandalo, maximo animi moerore, vobis esse novimus sacerdotes HERBERTUM IGNATIUM BEALE et ARTHURUM GUILELMUM HOWARTH e clero Nottinghamensi qui, quae sua sunt non quae Iesu Christi quaerentes et aestu ambitionis abrepti, postquam penes acatholicos homines Episcopatus honore augeri non semel pertentaverint, eo temeritatis novissime progressi sunt ut, voti compotes facti, Episcopalem consecrationem se recepisse Nobis arroganter nunciarint. Nec eorum nuncii authenticum defuit testimonium; nam qui sacrilegi huius facinoris princeps auctor fuit, pseudo-episcopus quidam ARNOLDUS HARRIS MATHEW, litteris tumoris plenis ad Nos datis, illud plane confirmare veritus non est. Qui quidem insuper Archiepiscopi Anglo-Catholici Londinensis titulum sibi arrogare non dubitavit.

Ad vos igitur, primum, Dilecti Filii, de quorum religiosa et devota erga Nos voluntate semper et illustria testimonia excepimus, animum et sollicitudinem Nostram convertentes, vehementer hortamur in Domino ut ab eorum fraudibus et insidiis sedulo caveatis.

Dein vero, ne muneri Nostro deesse videamur, Decessorum Nostrorum exemplis inhaerentes, praefatam consecrationem

illegitimam, sacrilegam atque omnino contra huius Sanctae Sedis mandata Sacrorumque Canonum sanctionem factam edicimus.

Supra nominatos, demum, sacerdotes ARNOLDUM HARRIS MATHEW, HERBERTUM IGNATIUM BEALE et ARTHURUM GUILELMUM HOWARTH, ceterosque omnes qui nefario huic crimini operam, consilium, consensum praebuerunt, auctoritate Omnipotentis Dei, excommunicamus, anathematizamus atque ab Ecclesiae communione segregatos ac prorsus schismaticos habendos et a Catholicis universis et praesertim a vobis vitandos esse praecipimus et solemniter declaramus.

Quam acrem quidem sed omnino necessariam medicinam adhibentes, vos pariter, Dilecti Filii, adhortamur ut fervidas preces vestras Nostris adiiciatis, Deum obsecrantes ut hos infeliciter errantes ad Christi ovile et ad salutis portum misericorditer dignetur reducere.

Quod ut efficacius, Deo adiuvante, consequi possitis, Apostolicam benedictionem vobis ex animo impertimur.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die XI Februarii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIVS PAPA X.

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

FACULTAS ARCHISODALITATI A PERPETUA ADORATIONE DIOECESEOS LABACENSIS CONCEDITUR ALIAS EIUSDEM NOMINIS SODALITATES UBIQUE GENTIUM AGGREGANDI, EISQUE INDULGENTIAS IMPERTIENDI.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Nobis exponendum curavit supremus Moderator Archisodalitatis a Perpetua Adoratione, hoc pietatis et caritatis opus, quod rogatu Venerabilis Dei servi Francisci Iosephi Rudigier, Episcopi Linciensis, a fel. rec. Pio Papa IX Decessore Nostro

usque ab anno MDCCCLXXVII sub patrocinio S. Benedicti in Abbatiali Ecclesia Labacensi per similes Apostolicas Litteras erectum fuit, quodque animas Purgatorio igne detentas adiuvare studet, iam per easdem Litteras facultate pollere, sibi alias eiusdem nominis Sodalitates in Imperio Austro-Ungarico sive erectas sive erigenda aggregandi. Cum vero huiusmodi Consociationes etiam extra memoratum Imperium exortae sint, suppliciter idem Moderator Nos rogavit, ut novo Archisodalitatem ipsam privilegio ditaremus, quo huius generis instituta, ubique terrarum existentia, sibi adiungere queat. Nos hisce votis obsecundantes, ac de Omnipotentis Dei misericordia ac BB. Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, praesentium tenore Apostolica Auctoritate Nostra potestatem praedictae Archisodalitatis officialibus sodalibusque praesentibus ac futuris perpetuo largimur, cuius vi quaslibet sodalitates eiusdem nominis atque instituti, ubique gentium de respectivi Ordinarii consensu vel erectas vel in posterum erigendas, servatis tamen forma Constitutionis rec. me. Clementis PP. VIII Decessoris Nostri, aliisque ordinationibus Apostolicis hac super re editis, aggregare, et cum ipsis omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes eidem Archisodalitati ab hac S. Sede concessas, quaeque aliis impertiri queunt, communicare licite possint ac valeant. Decernentes, praesentes Nostras litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, etiam speciali et individua mentione ac derogatione dignis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XI Martii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

TITULUS BASILICAE MINORIS PRO ECCLESIA PAROCHIALI LOCI VULGO " NEUVY-SAINT-SÉPULCHRE " IN ARCHIDIOECESI BITURICENSI.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Templa Dei, quae sacra vetustate et monumentorum splendore excellunt, quaeque singulari Christifidelium frequentia celebrantur, de Romanorum Pontificum Nostrorum Praedecessorum instituto, libentes praeclaris titulis ac privilegiis insignire consuevimus. Haec inter iure merito est referendum quod sub titulo Sancti Hierosolymitani Sepulchri extat in Bituricensis Archidioecesis oppido vulgo nuncupato *Neuvy* et ipsius Sancti Sepulchri appellatione distincto. Templum illud duabus aedibus constat, quarum altera primum a Sancto viro Martiale, Aquitaniae Apostolo, extructa est; altera, saeculo undecimo fundata, Hierosolymitani Dominici Sepulchri structuram refert. Illustris eadem Ecclesia, olim ab Ordinaria iurisdictione exempta, postea Collegiata anno MCXXVI ac privilegiis aucta, saeculo decimo septimo sedes facta est Sodalitatis a Pretioso Sanguine ibidem erectae: tandem ineunte saeculo decimo nono oppidi *Neuvy* Ecclesia parochialis constituitur. Illuc tamquam ad Sacrarium percelebre piae gentes peregrinantium more turmatim et seorsum confluere solent, quod in primis fit Feria II post Dominicam Paschatis Resurrectionis. Praeter insignes Coelitum reliquias, sacrarum indulgentiarum copiosum beneficium visentibus suppeditat et diviti supellectile ornata apparet: neque minus divini cultus decore praestat, curialis Cleri praesertim opera, qui sedulo sacra procurat. Quum igitur Venerabilis Frater Ludovicus Dubois, Archiepiscopus Bituricensis, Parochi Decani votis obsecundans, supplices Nobis preces adhibuisset, ut templum illud Basilicam Minorem renuntiare dignaremur; Nos, gloria Aedis et commendantium gravitate permoti, eorundem optata explere propensa voluntate censuimus. Quare Apostolica Nostra Auctoritate, harum Litterarum vi, vetustum et maxime conspicuum Templum parochiale oppidi cui nomen *Neuvy-Saint-Sépulchre* Archidioecesis Bituricensis, sub titulo Sancti Hierosolymitani Sepulchri Deo dicatum, ad Basilicae Minoris dignitatem evehimus, illique privilegia omnia tribuimus, quae Minoribus Almae huius Urbis Nostrae Basilicis competunt: decernentes praesentes Litteras firmas, validas et efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque

in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XX Decembris MCMX, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

III.

REGULARIS PROVINCIAE S. CRUCIS IN SAXONIA ORDINIS FRATRUM MINORUM ECCLESIIS ET SACELLIS, QUOTANNIS LUCRANDA DIEBUS FESTIS EXALTATIONIS ET INVENTIONIS SSMAE. CRUCIS PLENARIA INDULGENTIA CONCEDITUR.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Quod redempti pretioso Christi sanguine homines gloriosum eiusdem Redemptionis signum Crucem impenso studio ac filiali obsequio recolant et venerentur, hoc vere dignum, iustum ac salutare consilium est, Nostroque cordi summopere acceptum. Cum igitur dilectus filius Moderator Regularis Provinciae Sanctae Crucis in Saxonia Ordinis Fratrum Minorum Nos enixis precibus flagitaverit, ut indulgentiam plenariam Provinciae suae Ecclesiis et Cappellis, eo usque extantibus, per similes Apostolicas Litteras tum die XXVI Augusti mensis anno MDCCCLVI, tum die V Aprilis anno MDCCCLIV Piscatoris annulo obsignatas pro die festo Exaltationis Sanctissimae Crucis concessam, modo ad alias Ecclesias et Cappellas in eadem regulari provincia ex tunc in praesens erectas, vel in posterum erigendas, de Nostra benignitate extendere dignemur, addita simili indulgentia pro festo quoque Inventionis Sanctae Crucis, unde Provincia eadem denominatur, Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint de Omnipotentis Dei misericordia ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis fidelibus ex utroque sexu, qui vere poenitentes et confessi ac S. Communione refecti, quamlibet ex Ecclesiis, sive Cappellis Fratrum Ordinis Minorum, quae in Provincia regulari Sanctae Crucis in Saxonia in praesens erectae reperiantur, vel erigantur in posterum, quotannis diebus festis Inventionis atque Exaltationis Dominicae Crucis, quo titulo provincia ipsa nobilitatur, a primis vesperis ad occasum solis dierum

huiusmodi quotannis devote visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo ex his die praestiterint, Plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, quam etiam animabus Christifidelium, quae Deo in caritate coniunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicare possint, concedimus et largimur. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manus alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die XI Ianuarii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

IV.

LEX ABSTINENTIAE RELAXATUR PRO SCOTIAE REGNI FIDELIBUS.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Benigna Mater Ecclesia, dum suis ipsius filiis abstinentias ac ieiunia proponit, quo aeternae gloriae vitam facilius consequantur, harum tamen legum onera, ne quando pro re ac tempore minus congruere videantur, minuit ac levat. Cum vero exploratum habeamus, Scotiae Regni fidelibus, utpote qui maxima ex parte operarii sint, et quotidie in arduis laboribus versentur, grave admodum esse, duos continuos dies carnibus abstinere, Nos votis omnium illius regionis Antistitum, quae Venerabilis Frater Iacobus Augustinus Archiepiscopus S. Andreae et Edimburgensis, atque in eadem Scotia Metropolitanus, suo fulta Nobis detulit suffragio, benigne exceptis, abstinentiae normam libenti quidem animo relaxamus. Quare de Omnipotentis Dei misericordia ac BB. Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus ac singulis Scotiae Regni fidelibus Apostolica Auctoritate Nostra praesentium tenore perpetuo concedimus et largimur, ut Quadragesima exclusa, in Sabbatis quatuor anni temporum, et in iis Vigiliis, quae vel feriam sextam, vel alium abstinentiae diem immediate praecedant aut sequantur, carnibus vesci libere liciteque possint ac valeant. In contra-

rium facientibus non obstantibus quibuscumque. Decernentes praesentes Nostras Litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die XXVII Ianuarii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

V.

DE PROPOSITO FINE PRECUM OPERUMQUE PRO REDITU AD ECCLESIAE UNITATEM A SODALITATE PRINCIPE SULPICIANA ULTRA BRITANNIAM PROFERENDO.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Quoties animum subit cogitatio admotarum a Christo precum aeterno Patri, quae a Ioanne Apostolo referuntur in evangelio c. XVII, toties vehementer commovemur ac desiderio incendimur intuendae multitudinis credentium eo caritatis adductae ut iterum fiat *cor unum et anima una* (*Act. ap.* C. IV, 32). Haec fraterna coniunctio quam fuerit in votis divino Magistro, fusae primum pro apostolis ab Eo preces plane declarant: *Pater sancte, serva eos in nomine tuo quos dedisti mihi ut sint unum sicut et nos.* Verum non in solo apostolorum coetu consistere, sed ad omnes Christi asseclas debere hanc unitatem proferri, adiecta mox verba satis ostendunt: *Non pro eis autem rogo tantum, sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me, ut omnes unum sint sicut tu, pater, in me et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint; ut credat mundus quia tu me misisti.* Quam denique arcta debeat esse huiusmodi coniunctio, ignitis hisce significat verbis: *ego in eis et tu in me, ut sint consummati in unum.*

Haec Nobiscum reputantes, quibus, licet indignis, demandata cura est confirmandi fratres pascendique agnos et oves, incredibilem hausimus laetitiam, quum a supremo moderatore Sulpicianae Congregationis Parisiensis eodemque praeside sodalitatis principis precum piorumque operum pro Britanniae reditu ad Fidei unitatem, plane consentaneos

votis Nostris vidimus exhiberi supplices libellos duorum Patrum Cardinalium ac plurium sacrorum antistitum, qui, utrique, Canadensi eucharistico coetui adfuissent. Hi enim flagitabant ut memorata sodalitas a sa. me. decessore Nostro Leone XIII, sub patrocinio Beatae Mariae Virginis perdolentis, instituta Parisiis ad S. Sulpicii, Litteris apostolicis *Compertum est* die XXII mensis Augusti anno MDCCCXCVII, propositum sibi finem latius proferret, ita ut, non modo Britannia, sed regiones omnes, quae cum hac essent eiusdem linguae societate coniunctae, communi earum precationum beneficio fruerentur.

Ad hanc precum conspirationem augendam, praeter ipsam rem per se maxime optabilem, haud mediocriter Nos impulerunt et inclinatae per hos dies voluntates in reditum et auctoritates hominum sanctitate, doctrina, dignitate praestantium, qui, Pauli a Cruce eiusque recentis alumni Dominici a Matre Dei ardorem studiumque fecundissimum admirati, unitatis bonum, quaeque inde exspectandae sunt utilitates, modis omnibus, excitata praesertim in Deo exorando sollertia, maturandum esse censuerunt.

Quamobrem, auctoritate Nostra apostolica, vi praesentium Litterarum, Sodalitatem principem precum ac piorum operum pro reditu Britanniae ad unitatem Fidei, sub patrocinio B. M. Virginis perdolentis, in Sulpicianis aedibus a decessore Nostro Leone XIII, superius memoratis apostolicis Litteris constitutam, dum in reliquis sartam tectamque manere volumus, propositum sibi finem sic iubemus extendere, ut fundendis precibus, non Britanniae tantum filios, Nobis usque carissimos, complectatur, sed populos omnes qui anglica utantur lingua tamquam vernacula. Non obstantibus Constitutionibus et ordinationibus apostolicis ceterisque speciali licet atque individua mentione dignis contra facientibus quibusvis.

Datum Romae, apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die II mensis Februarii anno MDCCCCXI, Pontificatus Nostri octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLAE.

I.

AD CLARISSIMUM VIRUM HENRICUM FITZALAN-HOWARD DUCEM DE NORFOLK, OB TEMPLUM IN OPPIDO NORWICH EIUSDEM PIETATE SUMPTIBUSQUE EXCITATUM.

Dilecte Fili, Salutem et Apostolicam Benedictionem. — Eximiae pietatis tuae hunc etiam amavimus fructum, templum in oppido Norwich tua excitatum largitate, ac die festo Mariae labis nesciae Deo dicandum. Pecuniae tuae nulla sane uberior usura. Duplicem quippe assequutus es laudem, praestantis scilicet cum in Deum tum etiam in civitatem caritatis. De utroque enim optime meruisti, quum et dignitati sacrorum et loci popularium inservieris commoditati. Quod quidem bene merendi studium, perspectum iamdiu in te, utpote cum praecellenti antiqui generis claritate haustum, et haud semel a Decessore Nostro f. r. Leone XIII iusta commendatione celebratum, libet modo, novo edito testimonio, nova exornare laude. Quo vero, Dilecte Fili, benevolentia in te Nostra cumulatior fiat, Apostolicam Benedictionem, divinorum munerum conciliatricem, cum tibi tum perillustri familiae tuae amanter impertimus, id etiam supplici prece expetentes ut *maiestas Domini impleat domum* quam aedificasti, et *aures ipsius erectae sint ad orationem eius qui in loco isto oraverit.*

Datum Romae apud S. Petrum, die VIII Novembris MCMX, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

II.

AD CLAUDIUM CARDINALEM VASZARY, STRIGONIENSEM ARCHIEPISCOPUM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS HUNGARIAE, OB VENERATIONIS SPECIMEN BEATISSIMO PATRI PER LITTERAS EXHIBITUM AB IISDEM PRAESULIBUS BUDAPESTINI CONGREGATIS.

Dilecte Fili Noster ac Venerabiles Fratres, Salutem et Apostolicam Benedictionem. — Moerentibus Nobis nec tuae, Dilecte Fili Noster, neque ceterorum Hungariae Antistitum defuerunt optatissima pietatis officia. Occasione siquidem usi congressionis quam paucis abhinc diebus habuistis Budapestini, ad communia Ecclesiarum vobis concreditarum

tractanda negotia, unis animis, uti litterae testantur quas tunc temporis ad Nos dedisti, verba illa sollemniter improbastis quibus non ante multum tempus, heic Romae, tam gravium catholico nomini imposita est iniuriarum moles, tam acerbus Nobis dolor inustus. Amavimus amorem hunc vestrum, eoque relevati, parem vobis pollicemur paternae caritatis vicem. Vota interim facimus ut quae in nuntiata congregatione cepistis consilia, Ecclesiarum vestrarum rationibus plane accommodata, sint laetabilium fructuum copiâ, uberrima, navitate vestra, futura. Id conciliet Apostolica Benedictio quam, coelestium auspicem munerum, vobis omnibus, Dilecte Fili Noster ac Venerabiles Fratres, et cuiusque vestrum Clero populoque, peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIII Novembris MCMX, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

III.

AD RR. PP. DD. ALEXANDRUM CHRISTIE, OREGONOPOLITANORUM ARCHIEPISCOPUM, CETEROSQUE OREGONOPOLITANAE PROVINCIAE EPISCOPOS, QUI MAGNUM PIETATIS TESTIMONIUM BEATISSIMO PATRI PER LITTERAS EXHIBUERUNT.

Venerabiles Fratres, Salutem et Apostolicam Benedictionem. — Quem proximis communibus litteris declarastis conceptum animo dolorem ob illatas nuper Nobis iniurias, et ceteri omnes, libet nuntiare, vobiscum, Venerabiles Fratres, declararunt qui catholicis, qua late patet orbis accensentur. Mira haec conspiratio pietatis (quid enim dissimulemus?) tantum Nobis attulit voluptatis, ut vere gaudio superabundaverimus in tribulatione Nostra. Delectamur enim filiorum ac Fratrum Venerabilium studiis, magis quam odio excruciemur inimicorum. Qua vero amoris vice tam insigne prosequamur amoris vestri testimonium, pluribus persequi haud est opus. Fratribus enim loquimur qui Fratris animum ex animo proprio valent aestimare. Deus, qui caritas est, suavissimam hanc Nos inter ac vos caritatem, firmiorem in dies reddat eamque uberiorem. Id avemus, id supplici prece ab Eo contendimus cuius vices gerimus: dum delati memores officii, praecipuae benevolentiae Nostrae testem, Apostolicam Benedictionem Vobis omnibus, Venerabiles Fratres, et cuiusque vestrum gregi, peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXX Novembris MCMX, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

IV.

AD PERILLUSTREM VIRUM COMITEM ALFONSUM MENSDORFF-POULLY PRAESIDEM VIENNENSIS SODALITATIS S. MICHAELIS ARCHANGELI, CETEROSQUE MICHAELIANOS SODALES, QUI BEATISSIMO PATRI PIETATIS SUAE SIGNIFICATIONEM PRAEBUERUNT.

Dilecti Filii, Salutem et Apostolicam Benedictionem. — Pietatis significationem quam, occasionem nacti maxime opportunam, vos, Dilecti Filii, nuper praebuistis, quam et ceteri ex omni fere Austria Catholici, ductu et auspicio vestro, unis animis praebuerunt, pergratam Nobis fuisse scitote. Delectamur enim necessitudine vestra, et quae ex eadem proficiscuntur amoris argumenta nonnisi iucundissima habemus.

Delati memores officii, memorem vobis profitemur animum; cuius testis Apostolica sit Benedictio, quam, coelestium munerum conciliatricem, vobis, Dilecti Filii, iisque omnibus quos socios habuistis ac studiorum consortes, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die 1 Decembris MCMX, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

V.

AD PERILLUSTREM VIRUM COMITEM GUILELMUM VERSPEYEN, QUINQUAGESIMO RECURRENTE ANNIVERSARIO EX QUO OPERAM NAVARE COEPIT EDENDAE GANDAVENSI EPHEMERIDI QUAE INSCRIBITUR « LE BIEN PUBLIC ».

Il Nous a été bien agréable d'apprendre que vous allez prochainement célébrer le cinquantième anniversaire de votre entrée dans la Rédaction du journal catholique de Gand, paraissant sous le titre « Le Bien Public ».

En cette mémorable circonstance de votre vie si noblement et vaillamment dépensée pour la cause catholique, dans le champ de la presse, à la défense des intérêts les plus sacrés de l'Eglise et de votre pays que vous honorez par vos talents et vos mérites, Nous avons à cœur de Nous unir à votre joie, à la joie de vos nombreux amis, et admirateurs, et de vous exprimer Nos sentiments de particulière estime et bienveillance.

Comme gage des faveurs divines les plus abondantes, Nous vous accordons de tout Notre cœur la Bénédiction Apostolique.

Le 12 Décembre 1910.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO S. OFFICII

(SECTIO DE INDULGENTIIS)

DE UTILI TEMPORIS SPATIO AD VISITATIONEM ECCLESIAE VEL ORATORII INSTITUENDAM, PRO INDULGENTIIS LUCRANDIS.

Die 26 Ianuarii 1911.

SSm̃us Dñus noster D. Pius divina Providentia Pp. X, in audientia R. P. D. Adsessori S. O. impertita, ut dubiis, difficultatibus et controversiis occurratur, quae saepe exorta sunt, ac forsitan et deinceps oriri possent, circa temporis determinationem, quo ecclesiae vel oratorii visitatio institui valet, quum haec requiritur ad Indulgentias lucrandas alicui diei adnexas, benigne concessit, ut utile ad id tempus habeatur et sit, non modo a media ad mediam noctem constituti diei, verum etiam a meridie diei praecedentis. Hoc autem declaravit fore valiturum, tam pro Indulgentiis plenariis quam pro partialibus, semel in die aut toties quoties adquirendis, usque ad hunc diem concessis vel in posterum concedendis, quacumque demum sub loquutione tempus sive dies designetur. Sartis tectis manentibus de cetero clausulis et conditionibus, in singulis quibuslibet concessionibus appositis. Contrariis quibuscumque, etiam specialissima et singulari mentione dignis, nonobstantibus.

Aloisius Giambene, *Substitutus pro Indulgentiis.*

L. ✠ S.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

IMMUTATIONIS FINIUM.

Friburgensis et aliarum. — SSm̃us Dominus Noster Pius PP. X decreto Sacrae Congregationis Consistorialis diei 22 Dec. 1910 statuit ut « locus *Gottersdorf* cum propinquo *Kummershof*, ambo in parochia *Amorbach* dioecesis Herbipolensis, abhinc ecclesiae filiali *Reinhardsschsen* annexus sit, quae ecclesia pars erit parochiae *Glashofen* archidioecesis Friburgensis; parva insula Rheni *Angelhof*, quae prius ad parochiam

Hockenheim archidioecesis Friburgensis pertinebat, sit pars parochiae *Otterstadt* Spirensis; ea pars parochiae *Kürnbach*, quae antea Hassiae vel Moguntinae ditionis fuit, iam sit ditionis Friburgensis et parochiae *Sickingen* addita; ager Hassiae insertus, olim Badensis, nomine *Michelbuch* una cum silva (ambitu 300 ha.) dominii Badensis regionis *Adlerstein* apud *Heddesbach*, prius ditionis Friburgensis, transeat ad Moguntinos, qui hos agros parochiis *Unter-Schönmattenvag* et *Neckar-Steinach* inserendos curabunt ».

Passaviensis et Ratisbonensis. — Itemque eadem Sanctitas Sua decreto Sacrae huius Congregationis diei 29 Dec. eiusdem anni quae sequuntur statuit: « Sex familiae et domus, id est *Obernhuber* in *Forstlehen*, *Angermeier* et *Wiehhauser* in *Binderberg*, *Geishauser* in *Bach*, *Hagl* in *Foerster* et *Maier* in *Furth*, dismembrentur a paroecia *Schoenau* dioeceseos Passaviensis ac uniantur vicinae paroeciae *Falkenberg* dioeceseos Ratisbonensis; item octo familiae et domus, hoc est *Geier* in *Stauern*, *Nussbaumer* in *Steinoed*, *Falter*, *Zauner* et *Nussbaumer* in *Schmalzgrub*, *Neumayer* in *Schmauss*, *Freilinger* in *Freiling*, *Schmauss* in *Fuchsgrub*, dismembrentur a paroecia *Falkenberg* dioeceseos Ratisbonensis et uniantur vicinae paroeciae *Neuhofen* dioeceseos Passaviensis ».

II.

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

SSmus D. N. Pius Papa X, decreto Sacrae huius Congregationis, elegit:

29 decembris 1910. — R. D. Gulielmum Kloske, presbyterum archidioecesis Gnesnensis et Posnaniensis, canonicum in metropolitana ecclesia Gnesnensi, rectorem seminarii clericorum ac officialem in temporalibus Consistorii generalis Gnesnensis, in episcopum titularis ecclesiae Theodosiopolitanae.

2 ianuarii 1911. — R. P. D. Ignatium Rieder, Salisburgensis archidioecesis, professorem ac doctorem in facultate theologica, antistitem urbanum, in episcopum titularis ecclesiae Surensis et in Auxiliarem Emi archiepiscopi salisburgensis.

4 ianuarii 1911. — R. P. D. Antonium Feruglio, ipso postulante, transtulit a Sede Cathedrali Vicentina ad titularem ecclesiam Amisensem.

7 ianuarii 1911. — R. D. Michaelem Faulhaber, dioecesis Herbipolensis, in sacra theologia doctorem et facultatis teologicae in Univer-

sitate Argentinensi professorem, in episcopum cathedralis ecclesiae Spirensis.

13 ianuarii 1911. — R. P. D. Iosephum Schrembs, dioecesis Grandormensis, ibique Vicarium Generalem, Praesulem Domesticum Sanctitatis Suae, in episcopum ecclesiae titularis Sophenensis, ac in auxiliarem episcopi Grandormensis.

Mandavit autem idem SSmus D. ut hac de re litterae apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I.

ERECTIO NOVAE PRAEFECTURAE APOSTOLICAE TRANSVALLENSIS SEPTENTRIONALIS.

DECRETUM.

Ut catholici nominis incremento in septentrionali plaga Apostolici Vicariatus Transvallensis aptius prospiceretur, opportunum consilium visum est novam in eo tractu Apostolicam Praefecturam erigere, maiori evangelicorum operariorum copia excolendam. Emi itaque Patres huius S. Congregationis Fidei Propagandae in Plenariis Comitiis die 12 vertentis Decembris habitis a Vicariatu Apostolico Transvallensi seiungendos censuerunt duos civiles districtus de Zoutpansberg et de Waterberg, atque in earumdem districtuum coniuncto territorio novam Apostolicam Praefecturam erigendam, Patribus Benedictinis Congregationis Cassinensis Primaevae Observantiae committendam, quae Praefectura Apostolica Transvallensis Septentrionalis denominetur. Hanc vero Emorum Patrum sententiam SSmo D. N. Pio d. pr. Pp. X relatam ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Secretario in Audientia diei 20 vertentis Decembris, Sanctitas Sua benigne probavit ratamque habuit, ac praesens ea super re Decretum expediri praecepit.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. de Prop. Fide, die 22 Decembris anno 1910.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Aloisius Veccia, *Secretarius.*

II.

NOMINATIO EPISCOPI.

Brevi Apostolico nominatus est:

31 Ianuarii 1911. — R. D. Nicolaus Marconi, Episcopus renuntiatarius dioec. Pulaten., Episcopus titularis dioecesis Theodosiopolitan.

III.

NOMINATIO PRAEFECTI APOSTOLICI.

Decreto S. Congregationis de Propaganda Fide nominatus est:

13 ianuarii 1911. — R. P. Ildefonsus Lanslots e Congregatione Cassinensis O. S. Benedicti Primaevae Observantiae, Praefectus Apostolicus noviter erectae Praefecturae Ap. de Transvaal Septentrionali.

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

DECRETUM SEU DECLARATIO SUPER EDITIONE VATICANA EIUSQUE REPRODUCTIONE QUOAD LIBROS LITURGICOS GREGORIANOS.

Per decretum diei 11 Augusti 1905 Sacra Rituum Congregatio statuit ac declaravit Editionis Vaticanae libros liturgicos gregorianos respicientis reproductiones adamussim esse conformandas eidem typicae editioni, nihil prorsus addito, dempto vel mutato. Quod si ex quadam S. Sedis tolerantia et permittente Ordinario, aliquoties praefatis reproductionibus addita fuere quaedam signa, ritmica nuncupata, atque ita ipsae reproductiones in vulgus editae ac venditae, tamen in seligendis atque adhibendis eiusmodi signis pluries conquestum est per ea aliquantum variari ac immutari notulas traditionales vaticanas: et ad hos abusus removendos idem Sacrum Consilium evulgandum censuit alterum decretum sub die 14 Februarii 1906. Quum tamen non omnes abusus cessaverint et alii recentiores adiecti sint, sive ob titulum adhibitum *Editionis ritmicae,* sive ob interpretationem haud rectam decreto-

rum, necessaria fuit nova declaratio authentica expressa per epistolam Secretarii S. R. C. datam die 2 Maii 1906. Quae epistola typographis facultatem et licentiam rite habentibus reproducendi editionem typicam Vaticanam clare significabat hanc solam editionem ab Apostolica Sede esse approbatam atque praescriptam pro usu cantus gregoriani, una cum subsequentibus editionibus eidem plane conformibus; ceterasque editiones ritmicas nuncupatas ob signa adiuncta, habendas tantum toleratas; atque hoc sensu esse intelligendum decretum latum die 14 Februarii 1906.

Quae quum ita sint, ut removeantur abusus existentes et praecludatur via tum enunciatis tum aliis quae facile irrepere possent, Sacra eadem Congregatio sequentia decernere atque enucleatius declarare voluit:

I. Editionem Vaticanam de libris liturgicis gregorianis, prouti evulgata fuit Auctoritate Apostolica, cum suis notulis traditionalibus et cum regulis Graduali Romano praefixis, satis superque continere quae ad rectam cantus liturgici executionem conferunt.

II. Reproductiones eiusdem editionis typicae, quae praeseferunt signa superinducta, ritmica dicta, per abusum vocari editiones ritmicas, atque uti tales haud fuisse approbatas, sed tantum precario toleratas: hanc vero tolerantiam, attentis rerum adiunctis, amplius non admitti, nisi pro solis editionibus iam factis, Gradualis et Officii Defunctorum, ideoque nullatenus extendi sive ad editiones cum notulis gregorianis sive ad transumpta cum eisdem notulis Antiphonarii et aliorum quorumcumque librorum cantum liturgicum continentium, quae ad normam Motus Proprii diei 25 Aprilis 1904 et Decretorum huius S. R. C., tum pro universali Ecclesia, tum pro singulis Dioecesibus vel Congregationibus, adhuc instauranda sunt et evulganda.

III. Rmis Ordinariis locorum ac Superioribus Ordinum seu Congregationum interim licere editiones precario a S. Sede toleratas permittere intra limites propriae iurisdictionis, quin tamen ipsi eas in locis sibi subiectis praecipere, atque usum editionis adprobatae inhibere valeant.

Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 25 Ianuarii 1911.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

II.

NEAPOLITANA.

DECRETUM BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI CATHARINAE VOLPICELLI, FUNDATRICIS INSTITUTI ANCILLARUM A SACRO CORDE IESU.

Cum fama sanctitatis Servae Dei Catharinae Volpicelli, Fundatricis Instituti Ancillarum a S. Corde Iesu, quae, Neapoli orta 21 Ianuarii 1839, mirabilem prorsus vitam cum egerit, piissime obdormivit in Domino die 28 Decembris 1894, in dies invaluerit; inquisitione ordinaria super huiusmodi fama rīte peracta et ad Sacram Rituum Congregationem transmissa, ac ceteris omnibus de more expletis, instante Rm̄o P. Francisco a Paula Ragonesi, Cleric. Reg. Theatinorum Praeposito Generali et huius Causae Postulatore, attentis litteris postulatoriis quorundam Em̄orum S. R. E. Cardinalium et plurium Sacrorum Antistitum, necnon Praepositorum ac Patrum Congregationum Oratorii, SSm̄i Redemptoris et S. Pauli Barnabitarum itemque nobilium virorum ac foeminarum Neapolitanae civitatis; infrascriptus Cardinalis Sacrae Rituum Congregationi Praefectus et huius Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis eiusdem Sacris Concilii Comitiis subsignata die ad Vaticanum coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Em̄i et Rm̄i Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Cardinalis Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde S. Fidei Promotore, omnibus sedulo perpensis, respondendum censuerunt: *Supplicandum esse Sanctissimo, ut dignetur signare Commissionem.* Die 20 Decembris 1910.

Facta postmodum de his SSm̄o Dn̄o Nostro Pio Papa X per infrascriptum Cardinalem S. R. C. Praefectum relatione, Sanctitas Sua, Rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens, Commissionem Introductionis Causae Ven. Servae Dei Catharinae Volpicelli, Fundatricis Instituti Ancillarum a S. Corde Iesu, propria manu signare dignata est die 11 Ianuarii 1911.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

MELEVITANA.

NULLITATIS MATRIMONII (LAPIRA-DARMANIN).

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno octavo. Die 23 Decembris 1910. RR. PP. DD. Michael Lega, Decanus. *Gustavus Persiani,* Ponens, *Guilelmus Sebastianelli, Auditores de turno, in causa* Melevitana - Nullitatis Matrimonii - *inter Rogerium Lapira repraesentatum per legitimum procuratorem Vincentium Sacconi Advocatum, et Mariam Carmelam Darmanin, interveniente et disceptante in causa Vinculi Defensore ex officio, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Anno 1893 et die 16 Maii Rogerius Lapira et Maria Carmela Darmanin, Melevitanae Dioeceseos, coram Rev. P. Calcedonio Buceja S. I., Sacerdote a Parocho legitime deputato, matrimonium contraxerunt. Verum, tertio forsan ab initis nuptiis anno vix elapso, publici Notarii ministerio, separationis instrumentum stipulati sunt, et sibi invicem valedixerunt ad individuam vitae consuetudinem nunquam redituri.

Quamvis undecim vel duodecim fere per annos separati vixerint, neuter tamen de matrimonii, ut supra contracti, validitate unquam dubitavit: sed tandem vir in iure canonico peritus Rogerio persuasit, matrimonium illud non fuisse validum, attento publicae honestatis impedimento orto ex sponsalibus initis ab ipso Rogerio cum Lucia Darmanin, sorore germana Mariae Carmelae.

Quare coram Melevitana Curia iudicio instituto, die 27 Iulii 1907 causa definita fuit, mediante sententia diei 9 Septembris 1908, quae revera matrimonii nullitatem decrevit propter dictum publicae honestatis impedimentum. Ab hac sententia, ut par erat, Melevitanus Vinculi Defensor appellavit ad H. S. O. cui hodie quaestio solvenda proponitur: *An constet de matrimonii nullitate in casu?*

Ad factum quod spectat. - Rogerius Lapira antequam duceret uxorem Mariam Carmelam, cum Lucia, eius sorore germana, iam egerat de matrimonio contrahendo cum ipsa; idque plusquam oporteat constat ex actis. Etenim sponsalia Rogerium inter et Luciam inita fuisse nedum uterque sub iuramenti fide referunt, sed testes etiam omni exceptione

maiores ab ipsis inducti, et excussi quoque ex officio, hoc idem confirmant. Rogerius sane ait: « Contrassi gli sponsali con la sorella (Lucia) « di mia moglie nel 1896 ad Hamrum in casa della sposa »; et Maria Carmela dixit: « Mio marito prima era sposo con mia sorella Lucia, oggi « morta. Questi sponsali, cioè di mio marito con mia sorella, vennero « contratti liberamente da ambe le parti ». Ita Francisca Darmanin, Vidua Consiglio, Luciae soror, deponit: « La confessione da loro fatta « relativamente agli sponsali... precedentemente al matrimonio... è un « fatto di cui mi consta la verità ». Et Francisca Xaveria Darmanin, Vidua Diacono, dixit: « Io stessa non solo sapeva dei loro sponsali, « ma li ho ammessi in casa mia come tali. Sono più che certa, che gli « sponsali vi erano ». Ioseph Galea refert: « Intorno agli sponsali tra « Ruggero Lapira e Lucia Darmanin posso dire che furono certissimi ». Amalia Cachia affirmat: « Ci congratulammo con loro dei conchiusi « sponsali, ed essi l'accettarono graziosamente ». Hoc idem assertione unanimi affirmant testes caeteri. Immo si Rogerius matrimonium cum Maria Carmela contraxit, ideo hoc accidit quia Lucia morte praeventa illi, sicut statuerat, nubere non potuit; ita ut sponsalia inita inter Rogerium et Luciam matrimonio, de quo agitur, praebuerint occasionem; Lucia enim morti proxima sororem suam Mariam Carmelam hunc in finem Rogerio commendavit: « Se volete, che io muoia contenta, pren- « dete in sposa mia sorella... venendo questa (Lucia) a morire, essa stessa « gli dichiarò il suo desiderio, che prendesse in sua vece per moglie la « sorella Maria ».

Parentes quoque utriusque partis sponsalia haec constat non latuisse. Carolus enim Darmanin, Luciae pater, cognita Rogerii intentione sibi filiam desponsandi, ait: « Io era contentissimo di lui ... ho consultato « la madre per averne il parere ... Le parole, con cui gli sponsali furono « conchiusi, furono la risposta verbale data da me dietro aver sentito « mia figliuola »; et vicissim Rogerii parentes, qui « sulle prime avevano « trovato qualche difficoltà, poi consentirono ». Et revera Iosepho Galea, qui Rogerii sponsalia cum Lucia Carolo nuntiaverat consensum eius requirens, responsum fuit ab eo: « io lo benedico, e benedico quello « che ha fatto «.

Iamvero cum facta probentur per testes, et hi omnes consensu unanimi deponant, Rogerium Lapira cum Lucia Darmanin sponsalia contraxisse, de eorumdem existentia nullimode potest dubitari. Hoc unum nihilominus videri debet, quid sponsalium nomine testes omnes intellexerint, an scilicet quamdam partium familiaritatem cum matrimonii proposito designaverint, vel potius contractum vere sponsalitium, cum

utrumque eiusdem non sit naturae, neque eosdem pariat effectus. Et, omnibus perpensis, RR. PP. Auditores retinuerunt, contractum vere sponsalitium in casu testes intellexisse.

Ad ius quod attinet. Sponsalia enimvero contracta partes et testes omnes assertione unanimi admittunt. Sed verba ea significatione sunt accipienda, quae propria et usu recepta communiter est (*Ex Leg. 7 ff. de Suppellectili legata; Cap. 7, de Spons.*), a qua recedi non oportet, nisi cum manifestum est, aliter sensiisse loquentem (*L. 67, pr. de Leg. 3.*); non enim intentio verbis, sed verba intentioni debent deservire (*Cap. 5, de Verb. Signif.*). Cum igitur testes omnes ex propria scientia deponentes, et etiam praediti probitate, de sponsalibus in themate contractis loquuti fuerint, nec constet aliunde, eos aliud, ac verba sonant communi usu recepta, designasse, de vero sponsalitio contractu loquuti retinendi sunt, quem verbum *sponsalia* exprimit. Iamvero si duo testes, etiamsi ambo foeminae sint, ad probationem sponsalium sufficiunt (*Rota, Decis. 772, n. 2, p. II, Recent.*), cum in casu numero plures habeantur testes, qui de earum existentia deposuerunt, iure meritoque RR. DD. retinuerunt, sponsalia vera retinenda esse iuridice probata.

Equidem cum simplici nuptiarum desiderio, vel etiam promissione, confundi non debent sponsalia, quae sic dicta a spondendo, seu sponte promittendo (*L. 2, ff. de Sponsal.*), stricto sensu sumpta contractum significant de ipso matrimonio postea ineundo; quaeque proinde sunt « *mutua futuri matrimonii promissio* »; et promissio requiritur intuitu repromissionis, et repromissio ratione promissionis, quibus non subsistentibus *simul*, nec sponsalia concipiuntur, nec publicae honestatis oritur impedimentum. Verum, praeter partes, testes omnes non de simplici tractatu nuptiarum, vel promissione, sed de sponsalitio contractu, seu de veris sponsalibus loquutos fuisse mos constans suadet, qui apud nos, et in insulis Italiae adiacentibus viget, praemittendi sponsalia matrimonio, quo tractatus necessarii, matrimonium praecedentes legitime et debita cum honestate inter sponsos fiant. Nam cum in catholicis familiis contractus sponsalitius praemitti soleat matrimoniali contractui, et insciis, nedum invitis parentibus, iuvenes honesti et morigerati non soleant se contractu sponsalitio ligare, sequitur, populum fidelem apprime distinguere *legitimam conversationem* inter sponsos, seu sponsalibus ligatos, quam laudat et honore prosequitur, *ab ea familiaritate*, quae inter solutos habetur, et quam, uti parum honestam, immo maxime periculosam exprobrat atque detestatur. Et de hoc sensu practico, etiam Melevitana in Dioecesi vigente, clara non desunt documenta ex actis deprompta. Etenim

Amalia Cachia dixit: « Io fin da piccina faceva all'amore con Ruggero « Lapira, che mi voleva molto bene; *a cui però non ho mai dato parola « o promessa alcuna di matrimonio* ». Maria Grugno dixit: « Guardava « (Lucia) e faceva all' amore con un certo Ciantar.... » « nelle lettere « *non diede mai a lui il nome di sposo, nè, per quanto ricordo, ci furono « promesse di matrimonio.* Per quanto mi ricordo io soleva per lei fir- « mare - *la tua affezionata Lucia Darmanin* -; ma non mi ricordo *di « aver usato mai la parola sposa, od altro che equivalga* ». Aemilia Grugno etiam testatur: « Lucia guardava ad un certo Eduardo Ciantar; « si scambiavano delle lettere fra di loro... posso però assicurare, attesa « la mia intima amicizia con Lucia, *che sponsali veri non ci furono tra « di loro* ».

Attento igitur more Melevitana in Dioecesi vigente sponsalia matrimonii celebrationi praemittendi, quae sit sponsalium natura, quique sint naturales eorumdem effectus omnibus est practice notum; et ideo cum partes et testes sponsalia contracta fuisse in casu testentur, sponsalia vera in sensu iuris intelligunt.

Non solum ex depositionibus partium et testium, sed alio etiam ex capite sponsalia in themate probata resultant. Ad sponsalium essentiam promissio et repromissio matrimonii, tamquam conditio sine qua non, requiruntur; sed uno vel alio exprimerentur modo, antequam Decretum *Ne temere* diei 2 Augusti 1907 publicaretur, nihil intererat omnino (*Gasparri, Vol. I, n. 75-79, L. ff. De Spons.*). Quare in foro externo, generatim loquendo, contracta praesumuntur sponsalia, ante praefatum Decretum, non solum *per verba*, sed etiam *per signa*, *per facta*, et *per silentium* (*arg. Cap. Ex literis 6 de Spons. l. Labeo 7 ff. de Supellect. leg. et l. semper in stipulationibus 34 de Regul. Iur.*). Quibus concinit Rota « sponsalia tacite vel expresse contrahuntur » (*Romana - Matrimonii - coram Orano, diei 15 Febr. 1588*), « In sponsalibus sufficit tacita repromissio per signa » (*In Tullensi - Matrimonii - coram Cavalerio, diei 15 Aprilis 1617, Dec. 451, p. IV, t. 1, n. 1, Recent.*). In materia sponsalium attendenda est *consuetudo civitatis*, uti monet *Dec. 667, n. 6, p. 18, t. L.* cuius vi familiaritas maxima sponsorum inter se in familiis honestis vehementem continet praesumptionem de sponsalibus initis, uti arguit *Dec. 621, p. 18, t. II*, quae istorum existentiam deducit *ex incessu sponsae per civitatem, et saepius publice innixae brachio sponsi.* Unde si tractatus matrimonii praecesserint, contracta praesumuntur sponsalia per annuli immissionem (*arg. can. Si quis, 15. caus. 27, qu. 2; Cap. fin. de Desp. imp.*); tunc enim puella, quae annulum recipit, ipso facto censetur ad futurum matrimonium consentire, quamvis nihil dicat; idque deducitur etiam ex *Rea-*

tina, Sponsalium, 28 Februarii 1885. Eademque ratione praesumuntur contracta sponsalia per arrharum et donorum dationem et acceptationem. *Dec. 267, n. 12, p. 18, t. I;* et concinit *Dec. 772, n. 13, p. II;* et *Dec. 621, p. 18, t. II.* Recent. in qua sponsalia vere probantur *ex reciproca transmissione munerum et quidem pretiosorum: tametsi munuscula sufficerent, cum in hoc non qualitas munerum, sed rei substantia veniat attendenda:* siquidem haec munera, vel munuscula, veniunt sub nomine arrharum, et naturam induunt quasi *pignoris* in securitatem et confirmationem factae promissionis. Immo sponsalia contracta praesumuntur etiam per manus porrectiorem ab uno factam et ab altero acceptatam sine renitentia (Ferraris, *Bibliot. Cath. Iur. Sponsalia, n. 35-40 seq.* Gasparri, *vol. I, n. 81*).

Iamvero haec omnia, quae sponsalia contracta praesumunt, in themate fuisse verificata testantur acta. Extat enim epistola, qua Rogerius sibi Luciam desponsari ab eius patre postulavit, de cuius veritate dubitare non licet cum Caroli Darmanin assertionem: « Mi aveva per lettera « domandato la mano della sorella dell'attuale sua coniuge, Lucia di « nome » confirmaverint duo iurati testes, Ioseph Galea: « Dal signor « Carlo Darmanin conobbi, che aveva esso ricevuto una lettera da Rug- « gero Lapira, con la quale gli domandava che gli desse in isposa Lucia », et Ioseph Cilia: « Il signor Carlo stracciò dinanzi a me una lettera, la « quale, a quanto mi disse allora il Darmanin, conteneva la domanda, « che il signor Lapira faceva della mano di Lucia sua figlia ». Rogerius insuper Luciae domum assidue frequentabat; ita ut alter de familia Darmanin videretur: « lo ammisi a casa » ait Carolus, et hoc alii testes confirmant; « fu ammesso in casa nostra come sposo di Lucia », ait Francisca vidua Consiglio: « Lapira dopo aver accompagnato la salma « di Lucia, le disse (eius matri): ora che sono entrato in questa fami- « glia a lei voglio rimanere congiunto » dixit Francisca Xaveria vidua Diacono: quibus concinunt passim plures alii testes. Uterque autem sponsalitio more conversati dicuntur. « Quando fu introdotto in casa « (Ruggero) so che uscivano a passeggio insieme: il Lapira aveva « proibito alla sposa di uscire sola » refert Aemilia Grugno; et ab omnibus velut sponsi publice retinebantur, sicut testes omnes communi sententia deponunt. Inde ortae gratulationes parentum et amicorum, quas uterque libenter acceptarunt: « ci congratulammo con loro « dei conchiusi sponsali, ed essi l'accettarono graziosamente » testatur Aemilia Cachia. Inde etiam paraphernalia parata ad nuptias necessaria: « avevamo già preparato il corredo alla sposa in aspettazione del ma- « trimonio » refert Francisca vidua Consiglio: quae nuptiae hac unice de causa non fuerunt contractae quia Lucia fuit morte praerepta.

Dona etiam data et acceptata, seu arrhas, constat non defuisse. « Lo « sposo fece diversi doni alla sposa »; haec eadem testis affirmat; et Helena Calleja deponit: « essa Lucia aveva lasciato detto ai suoi di « ritornare, se esso lo domandava, i regali che a Lei aveva fatto ». Immo nec desunt qui ex una parte matrimonii promissionem admittunt, et repromissionem ex altero: « So, che Lucia aveva dato la parola sua « al Lapira per il futuro matrimonio, da lei medesima; e che il Lapira « avesse dato la sua a Lucia, lo conosco dalla famiglia di lui, ed anche « dalla sorella mia, che è con loro congiunta », sicut testatur Aemilia Grugno; idque confirmat Luciae pater, qui filiae suae nomine et consensu Rogerio matrimonium offerenti per epistolam viva voce repromisit: « Ho parlato espressamente a detta figlia, la quale mi mostrò e « mi disse espressamente che la voleva. Le parole, con cui gli sponsali « furono conchiusi, furono la risposta verbale data da me dietro aver « sentito mia figliuola ed a suo nome alla lettera di cui ho parlato « sopra ». Haec igitur omnia, praesertim si simul iuncta sumantur, vera sponsalia probant in casu extitisse; quae per plures testes etiam iuridice probata quamlibet excludunt suspicionem collusionis, de qua sermo est in *Cap. Super eo, 5, de testibus*, et quam cavendam monet Vinculi Defensor.

Nec obstat diversus, qui in testium depositionibus legitur, modus exponendi haec sponsalia. Si quae enim in actis habentur, quae secum pugnare videntur, vel optime inter se conciliantur, vel absque detrimento sponsalium explicantur. Rogerius non contradicit Carolo; uterque enim de sponsalibus loquuti unum idemque affirmant, scilicet *sponsalia fuisse contracta:* si ille sponsalium celebrationis tempus assignat *dopo la domanda*, hic autem *post acceptam epistolam* illius, utrumque esse verum deprehenditur; petitio enim a Carolo facta occasionalem causam habuit ab epistola Rogerii, et ideo sponsalium celebratio subsequuta fuit utrumque. Rogerius in domo Darmanin dicitur admissus, *sponsalibus initis*, cum Victoria Darmanin hoc contigisse affirmet *post consensum obtentum a parentibus illius.* At Rogerius admissionem suam in domo Caroli Darmanin statuens eam non dixit *immediatam* fuisse *post inita sponsalia:* et ideo nihil impedit quominus ea evenisse dicatur *post consensum obtentum* e parentibus Rogerii; ita ut utrumque sponsalia praecesserint. Caeterum cum discrepantia testium substantiam, seu contractum sponsalitium non afficiat, in ea enim conveniunt omnes, sed circumstantias mere accidentales respiciat, nihil inde deducitur contra sponsalium existentiam iuridice probatam. Etenim cum agatur in casu de sponsalibus quinque supra viginti abhinc annis initis, memoria testium non est

adeo celebranda, ut nihil de minimis ab ea excidere potuerit; et ideo nil mirum si quoad circumstantias accidentales aliqua inter testes discrepantia videatur. Hac ratione explicatur etiam discrepantia circa tempus durationis sponsalium, quod diversimode statuitur a Rogerio et a Carolo. Hic enim, cum sit senio confectus in octuagesimo aetatis anno constitutus, adeo felici memoria praesumendus non est pollere, ut viginti quinque post annos circumstantiam temporis quo sponsalia perdurarunt *certo* statuere potuerit, et in hoc cum Rogerio ad unguem concordare. Si quae igitur discrepantia in depositionibus extat culpae verti non debet, sed memoriae defectui post tantum temporis lapsum, quin ideo sponsalium substantia pessumdetur.

Alia non est praetereunda difficultas, quae exurgit ex notorietate sponsalium Rogerii cum Lucia, et ex denunciationibus, seu bannis, praemissis matrimonio illius cum Maria Carmela; etenim, illa posita notorietate, Parochus, quem sponsalia non debuissent latere, dispensationem impedimenti petiisset et obtinuisset, quam nec petiit, nec obtinuit; praemissis bannis, fideles impedimentum revelassent, quod non revelarunt: quae duo sponsalium existentiam viderentur excludere. Verum RR. PP. observarunt, probationi directae ex depositionibus testium omni exceptione maiorum derivatae circa sponsalium existentiam, quae positiva est, non officere Parochi et aliorum non actionem, quae negativa est, quaeque ex rationibus satis probabilius aliunde potest explicari et explicatur. Parochus enim quis fuerit, quibus dotibus moralibus et intellectualibus praeditus, et quibus in circumstantiis positus, nullimode apparet ex actis; ita ut omissa dispensatio, etiam sine Parochi culpa, ignotae causae tribui debeat. Sacerdos vero Buceja sponsalia noscens nuptias benedixit de impedimenti dispensatione ne ipse quidem sollicitus; sed delegatus a Parocho ad simplicem adsistentiam matrimonio, ei inquirendum nihil erat circa formalitates a iure praescriptas, quas omnes rite praemissas, ut fieri solet, supponere potuit. Si fideles quamvis sponsalia notoria noscerent, bannis publicatis, impedimentum non revelarunt, id eorum ignorantiae est tribuendum, non enim omnes ita praesumuntur instructi, ut publicae honestatis impedimentum agnoscerent et eius iuridicam naturam, et obligationem illud denuntiandi.

Ita statuta sponsalium existentia, perperam eorumdem impugnatur validitas ob conditionem appositam et non impletam. Etenim conditio, si quae fuit apposita, cum a contrahentibus apposita non fuerit, eorum consensum non suspendit, qui purus et simplex fuit, ut testes omnes affirmant, suamque illico habuit efficaciam. Neque valet opponere, consensum parentum saltem exigi a iure pro validitate sponsalium. Quamvis

enim hoc verum fuerit civili romanorum iure, recentioribus tamen temporibus receptum fuit, ut filiorum solum ac filiarum consensus sufficeret in sponsalibus contrahendis; et hoc viget in legislatione canonica et passim a Doctoribus traditur. Sed deinde de vera conditione a Carolo apposita non satis constat; eius enim verba: « Io era contentissimo a « condizione che i genitori di lui fossero contenti » significant *satisfactionem* seu *beneplacitum* - *io era contentissimo*, si consensus quoque Rogerii parentum accederet. Quod clarius expressit idem Carolus dicens: « Io aveva piacere, se concorrevano i suoi genitori a dargli la mano « di Lucia ». Porro sponsalia certa non possunt infirmari conditione per se incerta. Denique, admissa etiam conditione, eaque a sponsis acceptata, eam quoque impletam acta demonstrant. Sensus enim conditionis *si parentes consenserint*, praesumitur et esse solet negativus: *Nisi parentes dissenserint* (*Gasparri, II, n. 996; Sanchez, T. V, disp. VII, n. 11; Schmalz., lib. IV, tit. V, n. 50; D'Annibale, P. III, § 508, not. 32*). Nullum autem extat in actis dissensus huius iudicium: quod etiam ipsa Rogerii mater confirmat: « La ragione per cui non mi era recata « prima nella casa Darmanin si è, che noi eravamo alquanto opposti a « questo matrimonio, tenendoci sempre a quello, che faceva nostro figlio, « negativamente senza mai dare espressamente e pienamente il nostro « consenso non avendolo egli mai richiesto »; haec verba innuunt, Rogerii parentes, quamvis positive non consenserint, tamen non dissensisse quominus filius sponsalia cum Lucia contraheret. Coeterum Rogerii parentes, qui in principio visi sunt sponsalia filii non approbasse, ea postea, re melius perpensa, rata habuerunt, ut testes deponunt. « I genitori di ambe le parti erano contenti di questo matrimonio » dixit Francisca vidua Consiglio; et Francisca Xaveria vidua Diacono deposuit: « Da parte dei genitori non vi fu opposizione... I genitori di « Lucia erano contentissimi: quelli di Lapira sulle prime avevano tro- « vato qualche difficoltà, ma poi consentirono... ». Ita Ioseph Galea testatur: « A nome di Ruggero e nell'interesse dei Darmanin, mi recai dal « padre di Lapira a manifestargli che si erano conchiusi tra Ruggero « suo figliuolo e Lucia Darmanin, sponsali di futuro matrimonio: con « questo però che i genitori di lei volevano prima avere il consenso dei « genitori dell'altra parte, e che perciò io mi presentava a nome loro, « anche di Ruggero, a dimandare se egli avesse opposizione da fare, « siccome tutto si voleva essere fatto col consenso di tutti. E il padre « rispose: " Io lo benedico e benedico quello che ha fatto " ».

Unde conditio, si quae revera apposita fuerit, dicenda est impleta; et consensus, in hypothesi conditionatus, evasit absolutus et sponsalia

firmavit, ex quibus ortum est publicae honestatis impedimentum (L. 12, *de Rit. Nupt.*, C. 1; *de Sponsal.*, in 6; Conc. Trid., XXIV, *c.3 de Refor. matr.*), quo obstante, matrimonium Rogerium inter et Mariam Carmelam, in primo gradu lineae collateralis Luciae coniunctam, contrahi non potuit. Et cum nulla hoc super impedimento fuerit obtenta dispensatio, sicut acta testantur, sequitur, matrimonium illud de facto contractum, nullitate laborare.

His omnibus perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores pro Tribunali sedentes, et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus, et definitive sententiamus, matrimonium inter Rogerium Lapira et Mariam Carmelam Darmanin nullum extitisse et extare; seu proposito dubio respondemus *Affirmative;* exinde sententiam appellatam confirmamus, et pro confirmata haberi decernimus et declaramus.

Ita pronunciamus mandantes Ordinariis locorum et Ministris Tribunalium, ad quos spectat, ut exequutioni mandent hanc nostram sententiam, et adversus reluctantes ad normam sacrorum Canonum, et praesertim *C. 3, Sess. XXV, de Reform.* Conc. Trid., iis adhibitis executivis et coercitivis mediis, quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, in Sede Tribunalis S. R. Rotae, die 23 Decembris 1910.

L. ✠ S.

Michael Lega, *Decanus.*
Gustavus Persiani, *Ponens.*
Guilelmus Sebastianelli.

Sac. Tancredus Tani, *Notarius.*

SIGNATURA APOSTOLICA

I.

NEAPOLITANA.

RESTITUTIONIS IN INTEGRUM ET IURIUM.

Inter Collegiatam Severianam in Ecclesia S. Georgii Maioris, Neapoli, repraesentatam per legitimum procuratorem adv. Henricum Benvignati, et Congregationem Piorum Operariorum, repraesentatam per legitimum procuratorem adv. Aloisium Lavitrano.

Iam medio a saeculo IV, una cum erectione templi S. Georgii, constitutum Neapoli fuit Collegium Presbyterorum, *Severianum*, a S. Severo, Archiepiscopo Neapolitano eius fundatore, nuncupatum, vel etiam dictum *Hebdomadariorum.*

Hoc Collegium, Abbate, Primicerio et duodecim Hebdomadariis constans, usque ad initium saeculi XVII plenum dominium et usum dictae Ecclesiae tenuit, simul cum paroeciae regimine, uni ex Hebdomadariis demandato actualis animarum curae exercitio. Ineunte autem praedicto saeculo XVII, nova Congregatio *De Doctrina Christiana* seu *Piorum Operariorum,* tunc instituta a Ven. Carolo Carafa, per Bullam Pauli V « *Ex debito* » diei 7 Iunii 1618, obtinuit, ut nonnulli Presbyteri et Clerici eiusdem Congregationis prope eandem Ecclesiam S. Georgii « inhabitare, ac in ea missas et alia divina officia celebrare, doctrinam christianam docere, ac poenitentiae sacramenta ministrare deberent ». Postea vero, oborta eiusdem Ecclesiae instaurandae necessitate, Pii Operarii occasionem arripuere pro obtinendo usu perpetuo eiusdem Ecclesiae, profitentes sese restaurationi perficiendae paratos, si dictus eis usus concederetur, quod reapse evenit, facta conventione, qua tum Abbas, tum Hebdomadarii, in ipso cessionis actu, nonnulla iura seu privilegia sibi reservarunt. Tribus dehinc transactis annis, frustra obtinente Hebdomadariorum Collegio, Pii Operarii iidem, Card. Decii Carafa, Ecclesiae Neapolitanae Archiepiscopi, auctoritate ac patrocinio suffulti, impetrarunt obtinueruntque a Gregorio XV Litteras Apostolicas « *Pastoralis officii* » sub die 26 Octobris 1621, quibus exercitium curae animarum a Collegio Severiano ad Congregationem Piorum Operariorum translatum est.

Huiusmodi translatio concessa tamen fuit ab Apostolica Sede sub pluribus conditionibus iurium Collegio Hebdomadariorum reservatorum, et cum clausula *conditionis resolutivae,* qua curae animarum exercitium ad eosdem Hebdomadarios redire deberet in duplici casu, nempe: 1.° si dictae Congregationis Presbyteri extraneum aut alium quam ex eorum Congregatione, actu apud ipsam paroecialem Ecclesiam residentem, ad curae animarum exercitium deputaverint: 2.° si aliquando eorum Congregationem exstingui aut opprimi (*alias* exprimi) contigerit.

Postremo tertia subsequuta conventio est, anno 1646, inter Franciscum Perrone, Abbatem Collegiatae, et Pios Operarios, per quam innovata sunt quaedam circa iura antehac reservata. Conventionem istam anno insequenti 1647 Innocentius X auctoritate sua ratam confirmavit. Verumtamen, praedictis conventionibus non obstantibus, contentiones ortae sunt inter Hebdomadarios et Pios Operarios; quin imo quaestio ipsa *de nullitate cessionis* apud S. C. Episcoporum et Regularium agitata est, cui an. 1704 finis impositus, eiusdem S. C. sententia: « *Nihil de reintegratione* ».

Sed res omnino in peius verterunt pro Hebdomadariis, quum ob leges eversivas patrimonii ecclesiastici, anno 1861 et 1867, actum fuit de bonis ad Collegiatam Severianam pertinentibus; praesertim vero anno 1877, promulgata omnium indiscriminatim Collegiatarum proscriptione, etiam earum quae curam animarum haberent; excepto pro his uno dumtaxat beneficio curato, sive una *quota curata de massa,* pro paroeciali congrua. Tunc Pii Operarii et apud Hebdomadarios et apud Archiepiscopum Neapolitanum institerunt, ut Collegiata quavis se cura animarum destitutam apud civile Gubernium declararet; iidemque promisisse dicuntur se Hebdomadariis damnorum quae ex iniqua proscriptionis lege passuri essent, debitam reddituros compensationem. Hebdomadarii votis Piorum Operariorum, iubente Curia Neapolitana, annuerunt; atque hinc factum est, ut Pii Operarii dote paroeciali frui integre potuerint, quum Collegium Severianum redditibus omnibus exstiterit privatum.

At Pii Operarii quae asserebantur promissis non steterunt, et hinc Hebdomadarii anno 1880 recursum habuere ad S. C. Concilii, quamvis absque felici exitu.

Sententia hac favorabili freti, Pii Operarii existimarunt omnibus iuribus excidisse Hebdomadarios. Itaque quum, paucis abhinc annis, Eminentissimus Card. Prisco, Archiepiscopus Neapolitanus, octo alia beneficia in Collegiata Severiana instituerit, et a Summo Pontifice Pio X per Litteras Apostolicas in forma Brevis, die 9 Aprilis 1906 datas, obtinuerit, ut Hebdomadarii Severiani *Canonici* declararentur, atque iisdem

insignibus cohonestarentur, quibus canonici aliarum Ecclesiarum Collegiatarum Archidioecesis Neapolitanae fruuntur, eo usque progressi sunt, ut Severianos Canonicos impedire posse existimaverint, quominus insignibus nuper obtentis uterentur in Ecclesia S. Georgii, iisque induti et cum solemnitatibus, quae in Curia Neapolitana adhiberi solent, noviter electi in Canonicatus possessionem immitterentur. Hinc factum est, ut *provisorie* sedes Collegiatae Severianae transferretur in Ecclesiam S. Mariae a Fide, illaesis interim manentibus utriusque partis iuribus. Quae quum Canonici Severiani statuerint valide tueri, novum recursum interposuerunt penes Sacram Concilii Congregationem contra ea omnia, quae adversus se Pii Operarii egerunt, simul poscentes, ut iura omnia recognoscerentur ac privilegia sibi reservata Litterarum Apostolicarum auctoritate. Quumque nova Documenta ipsi dictitarent se reperisse, petierunt quoque, ut sibi *beneficium restitutionis in integrum* concederetur contra priorem Sententiam Sacrae Concilii Congregationis sub die 6 Augusti 1881, quoad alteram dumtaxat illius partem, quae est de damnorum compensatione.

Proposita igitur est quaestio apud S. C. Concilii in plenariis comitiis diei 27 Iunii 1908; at Sacra Congregatio respondit: « *Dilata* ».

Interim, quum Severiani Canonici sibi proposuissent iterum apud eandem S. Congregationem instantius suam causam promovere, ut prorsus haec quaestio dirimeretur, edita fuit de Romanae Curiae Reformatione Constitutio « *Sapienti Consilio* » et *ex commissione Sanctissimi* causa ipsa ad Supremum Signaturae Apostolicae Tribunal demandata est « cum omnibus facultatibus necessariis et opportunis, ut videat tum de petita restitutione in integrum, tum, quatenus opus sit, de merito causae ».

Causa igitur funditus pertractata est in Ordinaria Supremi Tribunalis Sessione habita in aedibus Vaticanis die tertia mensis Decembris 1910, relatore E. P. D. Sebastiano Card. Martinelli, propositisque antea inter partes concordatis dubiis, scilicet:

1. *An constet de causis restitutionis in integrum favore Canonicorum Collegiatae Severianae, quoad damnorum compensationem, adversus sententiam die 6 Augusti 1881 latam, in casu?*

2. *An et in qua mensura eidem compensationi sit locus, in casu?*

3. *An Hebdomadariis, nunc vero Canonicis Collegiatae Ecclesiae S. Georgii Maioris, seu Severianae, ius sit possessionem capiendi, in eadem Ecclesia S. Georgii, Canonicatuum ad quos electi sunt, cum omnibus solemnitatibus de iure praescriptis, vel ex usu aut consuetudine Neapolitanae Archidioecesis inductis, nec non utendi in eadem Ecclesia, sive in posses-*

sione, sive aliis in functionibus ecclesiasticis, insignibus, quibus nuper per Apostolicas Litteras in forma Brevis, die 9 Aprilis 1906 editas, cohonestati sunt, in casu?

4. *An et quomodo adhuc vigeant iura Abbati et Canonicis Severianis, reservata in Apostolicis Bullis* « Ex debito » *Pauli V, et* « Pastoralis Officii » *Gregorii XV, in casu?*

Eminentissimi Iudices responderunt:

Ad 1.um *Negative, et amplius.*

Ad 2.um *Provisum in primo, et ad mentem; scilicet esse locum praestationi ex aequitate libellarum Italicarum bismille* (Lire italiane 2000) *incipiendo ab anno 1911; et amplius.*

Ad 3.um *Donec Canonici Severiani manserint in Ecclesia S. Mariae de Fide, iuxta Breve Pii PP. X sub die 9 Aprilis 1906, iuribus de quibus in dubio sermo est, in eadem Ecclesia gaudeant; et amplius.*

Ad 4.um *Conceditur* « Stemma » *in ianua Ecclesiae S. Georgii Maioris, et facultas Abbati seu Primicerio Canonicorum celebrando die festo S. Severi Missam in forma privata sine cantu et sine Canonicorum eorumdem assistentia.*

De expensis autem iudicialibus Supremum idem Tribunal constituit, eas inter partes esse compensandas.

Atque ita editum est, pronunciatum, decretum, declaratum atque definitive iudicatum; mandatumque ut haec definitiva sententia publici iuris fieret, atque ab omnibus ad quos spectet, executioni mandaretur, non solum etc., sed et omni, etc.

Datum Romae, ex aedibus Supremi Tribunalis die vigesima tertia Decembris, anni millesimi nongentesimi decimi.

L. ✠ S. Nicolaus Marini, *a Secretis S. A. S. T.*

Ita est.

Iosephus Adv. Fornari, *S. T. A.*

II.

Apud Supremum Signaturae Apostolicae Tribunal actae quoque sunt anno 1910 nonnullae Causae « *reservatae* », quorum sententia definitiva fuit prouti sequitur:

I. Nicien. - *Nullitatis matrimonii - (Ex Commissione Sanctissimi).*

Proposito dubio: *An constet de nullitate matrimonii in casu?* Eminentissimi Iudices, relatore E. P. D. Petro Card. Gasparri, sub die 18 Iunii, responderunt: *Attentis omnibus, constare de nullitate matrimonii.*

II. ROMANA. - *Nullitatis matrimonii.*

Propositis dubiis: 1.° *Sitne nulla Rotalis sententia et sitne locus eius circumscriptioni?* Et quatenus negative: 2.° *An sit locus restitutioni in integrum in casu?* Eminentissimi Iudices, relatore E. P. D. Petro Card. Gasparri, sub die 3 Decembris, responderunt: Ad 1.um *Ex deductis non effici Rotalem sententiam nullitatis vitio laborare.* - Ad 2.um *Affirmative, quoad eam tantum partem sententiae, quae respicit appositionem conditionis.*

Romae, ex Cancellaria Supremi Signaturae Apostolicae Tribunalis, die 27 Ianuarii 1911.

Iosephus Adv. Fornari, *S. T. A.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

I.

AD RR. DD. CALLIXTUM GONZALES ET ALOYSIUM ANICETUM OCHOA, MODERATORES SODALITATIS TERTII FRANCISCALIUM ORDINIS IN URBE SANCTI IACOBI DE VENEZUELA CONSTITUTAE, OB EPISTOLAM VENERATIONIS PLENAM, SEPTIMO RECURRENTE ANNO A CONDITA SUPRADICTA SODALITATE, BEATISSIMO PATRI INSCRIPTAM.

Iucundus admodum Beatissimo Patri amor is fuit qui vos, quotquot istic estis, qui Tertio Franciscalium Ordini nomen dedistis, septimo abeunte anno a quo primum in lucem prodiit Pia Sodalitas quam studiose colitis, in eam impulit mentem ut communibus litteris communia studia vestra Eidem unis animis significaretis. Quae quidem pietatis conspiratio non eo solum nomine est vobis in laude ponenda quod vestram redoleat cum Apostolica Sede necessitudinem obsequio plenam, sed eo etiam quod in aperto ponat amabilissimum fraternae caritatis nexum qui vos alterum ad alterum iungit. Id sane eos addecet quam maxime qui unius eiusdemque sunt religiosae familiae, quique Franciscum, caritatis amantissimum ac praeconem egregium, patrem se habere gloriantur. Laudem utramque vobis gratulatur Sanctitas Sua, quippe cui nihil optabilius quam filios Suos cum sibimet tum inter se arctissime cohaerere.

Quo vero hoc amoris vinculum firmetur atque in dies spiritualis vitae bonis uberius affluat, Beatissimus Pater benevolentiae Suae testem eamdemque coelestium munerum conciliatricem, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus familiisque vestris peramanter in Domino impertitur.

Hanc nactus occasionem, existimationem in vos meam iterum testor, meque profiteor vobis

Die 19 Decembris 1910.

Addictissimum

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

II.

AD R. P. D. IOANNEM SOLDEVILLA Y ROMERO, ARCHIEPISCOPUM CAESARAUGUSTANUM, QUI SANCTITATI SUAE EXEMPLAR ACTORUM CONCILII CAESARAUGUSTAE HABITI, UNA CUM PETRIANA STIPE REVERENTER OBTULIT.

Iucundum scito Beatissimo Patri fuisse exemplar Actorum Caesaraugustani Concilii binos annos ante, ductu et auspicio tuo, celebrati. Quae enim in eo volumine digestae sunt leges ac monita salutaria non modo tua ceterorumque Antistitum, qui Concilio interfuerunt, studia testantur ac optimam navitatem, sed et uberes portendunt aeternae vitae fructus. Nihil quippe in illis desideratur quod sive ad divini cultus splendorem promovendum, sive ad firmandam Cleri disciplinam, sive demum ad christianas laudes in civitatibus excitandas possit prodesse. Nihil igitur est reliqui nisi ut omnes, cum e Clericis tum e laicis, dicto audientes, latas religiosissime servent leges, quae unice eo spectant ut iidem salutis aeternae fiant compotes. Id porro supplici prece a Deo contendit Sanctitas Sua, Cui nihil optabilius quam ut audiat filios suos in veritate ambulare. At vero cum probe compertum sit Clericorum exempla vim habere maximam cum in aedificationem, tum etiam in destructionem, hos in primis hortatur Sanctitas Sua ut, officii memores, conciliares leges et facere mature incipiant et docere. Ita fiet profecto ut unusquisque eorum proximo suo placeat in bonum, eumdemque facilius ad eas alliciat virtutes quibus idem exemplo suo gratiam conciliaverit. Verum studiis Cleri studia ne desint Sacrorum Antistitum, quorum partes in aedificanda domo Dei primas esse oportet. Hi nimirum vigilando, hortando, monendo concreditae sibi Ecclesiae eam habeant diligentiam, quae plane cohaeret suscepto pastorali muneri et optatis illius qui eos posuit Episcopos.

Haec sane Pontificis verba ita tibi dicta existimes, ut et ad omnes pertineant Caesaraugustanae provinciae Antistites ac Clericos; quibus

omnibus, tibique in primis, cui laudati voluminis ac Petrianae stipis memor ac gratus, Beatissimus Pater coelestis gratiae auxilia adprecatur et amantissime benedicit.

Quas demum gratias tibi et ipse libenter persolvo qui alterum voluminis eiusdem exemplar a te habui, perhumaniter oblatum, quique ea qua par est existimatione me Amplitudini Tuae profiteor

Die 19 Decembris 1910.

Addictissimum

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

III.

AD PERILLUSTRES VIROS COMITEM CH. DE HEMRICOURT DE GRUNNE, MARCHIONEM IMPERIALI, BARONEM DE DIEUDONNÉ DE CORBEEK-OVER-LOO, OB VOLUMEN QUOD INSCRIBITUR « VINGT-CINQ ANNÉES DE GOUVERNEMENT – LE PARTI CATHOLIQUE BELGE ET SON ŒUVRE », BEATISSIMO PATRI OBSEQUII GRATIA EXHIBITUM.

Le Saint-Père a reçu avec une particulière satisfaction le splendide volume dont vous Lui avez fait hommage, et qui a pour titre: « *Vingt-cinq années de Gouvernement. – Le parti Catholique Belge et son œuvre* ».

Cet ouvrage ne mérite pas seulement d'être appelé un beau livre, soit par l'importance des documents mis en lumière, soit pour la perfection de la langue et les soins donnés à l'édition; par le juste témoignage qu'il rend aux chefs et aux soutiens du Gouvernement Catholique Belge, il constitue un travail du plus haut intérêt religieux et moral, destiné à retenir pour les générations futures les exemples efficaces et dignes d'admiration.

Les très vaillants hommes dont vous retracez l'œuvre ont, d'une main, tenu le glaive contre les contempteurs de la vérité et de la vraie civilisation, et de l'autre ils ont travaillé, avec une inlassable constance, à l'édification de la cité. Il était juste que la piété de leurs concitoyens et de leurs émules leur accordât, dès aujourd'hui, l'hommage dû aux hommes de bien. Le Saint-Père est heureux de s'associer à cet hommage et d'accompagner cette œuvre de justice de ses vœux les plus sincères.

Parmi les nombreux objets, vers lesquels, durant cet espace de vingt-cinq années, le Gouvernement catholique Belge a dirigé son attention et ses efforts, le Souverain Pontife s'est plu particulièrement à constater l'amélioration matérielle et morale du sort de la classe labo-

rieuse, cette noble cause à laquelle les Papes ont toujours porté le plus vif intérêt. C'est encore avec une joie toute spéciale que Sa Sainteté a lu les résultats de votre ardent labeur, dans le grave domaine de l'enseignement primaire, secondaire et supérieur, résultats manifestés par le développement de l'Université de Louvain qui a porté si haut, en ces dernières années, l'éclat de ses travaux scientifiques. La cause profonde de tels succès doit être placée dans le zèle désintéressé avec lequel, durant cette brillante période de votre vie nationale, le règne de Dieu et sa justice ont été recherchés parmi vous: en considération de quoi, Dieu s'est plu, sans aucun doute, à vous donner par surcroît la prospérité et la gloire: « Iustitia elevat gentes - disent nos Saintes Lettres - miseros autem facit populos peccatum ». Cette grande leçon que l'histoire donne chaque jour aux peuples, vous avez su la comprendre et en profiter. Ce sera votre honneur, et le Souverain Pontife fait des vœux pour que ce soit votre sauvegarde dans l'avenir.

Vous étiez particulièrement qualifiés, très honorés Messieurs, pour élever ce monument à la gloire du Gouvernement catholique Belge. Le Saint-Père vous félicite d'y avoir pleinement réussi, et vous accorde de tout cœur la Bénédiction Apostolique.

Je vous remercie vivement pour ma part du volume que Vous avez bien voulu m'offrir, et vous prie d'agréer l'assurance de mes sentiments les plus distingués.

Le 24 Décembre 1910.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

IV.

AD R. P. D. IOANNEM BAPTISTAM CASTRO, CARACENSEM ARCHIEPISCOPUM, OB SINGULARIS PIETATIS ET OBSEQUII SPECIMEN, CETERORUM QUOQUE NOMINE VENEZUELANAE PROVINCIAE ANTISTITUM, BEATISSIMO PATRI PER LITTERAS PRAEBITUM.

Epistolam a te nuper Beatissimus Pater accepit tui simillimam, plenam scilicet summae necessitudinis officiis, ac veterem pietatem tuam spirantem, a primis ad extrema orationis verba. Cuius quidem pietatis pergratam praebuisti significationem cum tuo ceterorumque Venezuelanae provinciae Antistitum nomine, iniurias querebaris quibus, elapso Septembri, inimicus homo quidquid est catholicis carum ac sanctum appetere impune est ausus; idque, ut afflictionem afflicto adderet Pon-

tifici, in ipsa luce Urbis et dum memoria celebraretur diei quo Christi Vicarius, illata vi, iusto legitimoque exutus est imperio.

Tristia haec quidem ad recolendum ac plena luctus; sed iucundus admodum Beatissimo Patri amor is fuit qui te ad scribendum impulit, quique scribenti verba suggessit tuâ digna pietate et ad consolandum aptissima. Effusae caritatis tuae ac Fratrum tuorum officia Sanctitas Sua amplectitur libentissime; iisque pari respondens paternae caritatis vice, Apostolicam Benedictionem, coelestium munerum conciliatricem, tibi atque illis omnibus, nec non cuique vestrum Clero populoque, peramanter impertit.

Hanc ego nactus occasionem existimationem in te meam iterum testor, meque Amplitudini Tuae profiteor

Die 10 Ianuarii 1911.

Addictissimum

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

V.

AD GEORGIUM CARDINALEM KOPP, EPISCOPUM VRATISLAVIENSEM, OB DECLARATIONEM EDITAM A DECURIA DOCTORUM SACRIS DISCIPLINIS TRADENDIS IN ATHENAEO CIVILI VRATISLAVIENSI DE IUREIURANDO CONTRA MODERNISTARUM ERRORES.

Emñe ac Rmñe Domine mi Obssmñe,

Litteras Eminentiae Tuae die VI huius mensis datas Beatissimus Pater ea, qua par erat, consideratione perlegit. Afferebas siquidem decuriam doctorum sacris disciplinis tradendis in Athenaeo civili Vratislaviensi uno animo professam esse « iuramentum contra Modernistas « nihil continere quod veterem a se semper observatam fidei regulam « mutare posset vel illam excedere, neque novam imponere obligatio- « nem, neque fidelitati erga auctoritatem civilem opponere, neque pro- « gressionem studiorum cohibere », et a Te petiisse ut hoc devotionis suae testimonium Summo Pontifici offerres.

Tales igitur sensus Sanctitas Sua paterna benevolentia excipiens, quamquam facere non potest ut non valde gaudeat, si iusiurandum ab omnibus sacri ordinis viris ubique gentium detur, nihilominus haud reprehendendos esse censet illos ex Vratislaviensis Athenaei sacerdotibus, qui, doctorum tantum munus gerentes, ab eo forte abstineant. Utuntur enim ab ipso Beatissimo Patre prodita benigna legis interpretatione, ac idcirco veluti iure suo; neque prae se ferunt hac se uti

licentia libenter, neque iudiciis hominum misere servire se ostendunt, cum potius amplissima professione suam hac de re rectam sententiam patefecerint, nullusque eorum, teste Eminentia Tua, si iurisiurandi gratiam Summus Ecclesiae Pastor eis non fecisset, cunctatus esset pontificiis mandatis virili animo obtemperare. Quae quidem eximia fidei ac cum Sede Apostolica coniunctionis significatio Sanctitati Suae iucunda accidit, nec dubitat Beatissimus Pater spectatam doctorum illorum fidem nullo tempore defuturam.

Dum haec Tibi nuntio, peculiaris observantiae meae sensus Tibi libentissime testor ac manus humillime deosculor.

Eminentiae Tuae

Romae, die 10 februarii 1911.

humillimus ac addictissimus famulus verus
R. Card. Merry del Val.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

CONGREGAZIONE NUOVA-PREPARATORIA

Il giorno 7 di Febbraio, nel Palazzo Apostolico Vaticano, ebbe luogo la Congregazione Nuova-Preparatoria dei Sacri Riti, per discutere il dubbio sulle virtù in grado eroico della Venerabile Serva di Dio, Maddalena Marchesa di Canossa, Fondatrice dell'Istituto delle Figlie della Carità.

NOMINA

13 Gennaio 1911:

Il Santo Padre, con Suo autografo, si è degnato nominare Sua Eñza Rma il Signor Cardinale Merry del Val, Suo Segretario di Stato, Protettore della Congregazione delle Suore di Carità nel Canadà, dette *Sœurs Grises.*

S. CONGREGAZIONE DI PROPAGANDA FIDE

La Santità di Nostro Signore si è degnata di nominare con Breve:

Assistenti al Soglio Pontificio:

7 Febbraio 1911. — Mons. Tommaso Carr, Arcivescovo di Melbourne (Australia).

— Mons. Giacomo Corbett, Vescovo di Sale (Australia).

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

6 Dicembre 1910. — Mons. Pietro Berruti, Vescovo di Vigevano.

12 Dicembre. — Mons. Giuseppe Capecci, Vescovo di Alessandria.

14 Dicembre. — Mons. Sebastiano Pifferi, Arcivescovo di La Plata in Bolivia.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

7 Dicembre 1910. — Mons. Francesco Popolo, parroco di Santa Maria sopra Rotonda a Napoli.

Prelati domestici di S. S.:

14 Dicembre 1910. — Il Rev. Gioachino Mamedi da Silva Leiti, Vicario Generale di Pouso Alegre.

4 Gennaio 1911. — Il Rev. Augusto Laveille, Vicario Generale della diocesi di Meaux.

5 Gennaio. — Il Rev. Domenico Spolverini, Rettore del Pontificio Seminario Romano.

12 Gennaio. — Il Rev. Alessandro Kakowski, Canonico di Varsavia e Rettore dell'Accademia Ecclesiastica di Pietroburgo.

16 Gennaio. — Il Rev. Michele Ghali, Prete Copto Cattolico.

18 Gennaio. — Il Rev. Giovanni A. Lyons, Vicario Generale della diocesi di Wilmington negli Stati Uniti d'America.

19 Gennaio. — Il Rev. Adriano Lestelle, Vicario Generale della diocesi di Tarbes.

— Il Rev. Felice C. Duffy, parroco emerito nella diocesi di Peoria.

24 Gennaio. — Il Rev. Lazzaro Garnier, Canonico della Cattedrale e primo Vicario Generale della diocesi di Nevers.

— Il Rev. Carlo Billebault, Canonico della Cattedrale e secondo Vicario Generale della diocesi di Nevers.

— Il Rev. Vincenzo Celli, Segretario dell'Amministrazione e Direzione delle opere di Pompei.

26 Gennaio. — Il Rev. Olegario Hernandez, della diocesi di S. Giacomo del Estero.

Sua Santità, con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

20 Gennaio 1911. — S. E. Rma il Sig. Cardinale Sebastiano Martinelli, Protettore delle Suore di Nostra Signora delle Missioni di Lione.

26 Gennaio. — S. E. Rma il Sig. Cardinale Francesco Salesio della Volpe, Prefetto della S. Congregazione dell'Indice.

5 Febbraio. — L'Emo Signor Cardinale Gaetano De Lai, Protettore dell'Arciconfraternita delle Sacre Stimmate di S. Francesco in Roma.

14 Gennaio. — Mons. Michele Lega, Decano della S. R. Rota, Consultore della S. Congregazione del Santo Offizio.

— Il Revmo P. Benedetto Ojetti, S. I., Consultore della S. Congregazione Concistoriale.

2 Febbraio. — L'Illmo e Rmo Mons. Alessandro Bavona, Arcivescovo titolare di Farsaglia, attualmente Nunzio Apostolico del Brasile, Nunzio Apostolico di Austria-Ungheria.

ONORIFICENZE

Sua Santità, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di Pio IX:

25 Gennaio 1911. — Al Sig. Conte Nicolò Szécsen di Temerin, già Ambasciatore di Austria-Ungheria presso la Santa Sede, destinato dal suo I. e R. Governo Ambasciatore in Francia.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, con Placca:

19 Gennaio 1911. — Al Sig. Giovanni Battista Alessandro Maria Leone Michele Barone de Tretaigne, di Parigi.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

22 Dicembre 1910. — Al Sig. Conte Emerico Somssich de Sárd della diocesi di Veszprimia.

29 Decembre. — Al Sig. Cavalier Gustavo Schildknecht, di Malines.

— Al Sig. Filippo Dengel, Professore dell'Università di Friburgo (Svizzera).

7 Gennaio 1911. — Al Sig. Ugo Dorsemagen, della diocesi di Münster.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

14 Decembre 1910. — Al Sig. Avvocato Pietro Benoni Goujou, di Montmédi.

7 Gennaio 1911. — Al Sig. Giulio van Ackere, Borgomastro della città di Wevelghem nella diocesi di Bruges.

12 Gennaio. — Al Sig. Stefano Salmon, Presidente del Comitato cattolico di Wattrelos nell'archidiocesi di Cambrai.

— Al Sig. Bernardo Hannigan, Presidente della Società di S. Vincenzo de' Paoli a Londonderry.

21 Gennaio. — Al Sig. Stefano Faulquier, Sindaco di Cervon, della diocesi di Nevers.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

9 Gennaio 1911. — Al Sig. Francesco Hébrard, Professore di diritto nell'Istituto Cattolico di Parigi.

10 Gennaio. — Al Sig. Ingegnere Saverio Lauras, dell'archidiocesi di Parigi.

COMUNICATO.

(Dall'*Osservatore Romano* dell'11 Dicembre 1910).

Vede la luce da vari anni a Limoges (Francia) per opera del Sac. Ernesto Rigaud, senza il permesso dell'Autorità diocesana, prescritto dalla Cost. Apost. « *Officiorum ac munerum* » una pubblicazione periodica dal titolo *Annales mensuelles des Croisés de Marie et des Apôtres des derniers temps*, in cui, senza tener conto delle riserve imposte da Urbano VIII, si riferiscono supposti miracoli e profezie in una forma oltremodo scorretta ed oltraggiosa verso alti Dignitari Ecclesiastici.

Si mettono in guardia i fedeli a riguardo di un tal periodico e vivamente si esortano ad astenersi dalla lettura di esso e dal favorirlo in qualsiasi modo.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Cameriere segreto di spada e cappa soprannumerario:

12 Gennaio 1911. — Il Sig. Conte Felice Grabowski, dell'archidiocesi di Varsavia.

NECROLOGIO

Gennaio 1911. — Mons. Giovanni Giuseppe Antonio Eguiguren, Vescovo di Loja (Equatore).

— Mons. Alfredo Williez, Vescovo di Arras, Boulogne e Saint Omer.

Febbraio 1911. — Mons. Pasquale Guerini, Arcivescovo tit. di Melitene.

— Mons. Patrizio Giovanni Ryan, Arcivescovo di Filadelfia negli Stati Uniti d'America.

— Mons. Giuseppe Colgan, Arcivescovo di Madras, metropolitano dell' Indostan.

— Mons. Antonio Feruglio, Vescovo dimissionario di Vicenza.

— Mons. Tommaso Bonacum, Vescovo di Lincoln, negli Stati Uniti d'America.

CORRIGENDA :

In fasc. 1 huius volum., p. 27, lin. 2, in quaestione MOHILOVIEN, PRAESUMPTAE MORTIS CONIUGIS, post verba « *qui dein a Iaponensibus* » addenda sunt verba : *nulla habita cura nominum occisorum, turbatim sepeliebantur.*

N° 2

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE.

PAG.

I. Decretum erectionis novae Praefecturae Apostolicae Transvallensis Septentrionalis. - *22 decembris 1910* 66

II. Nominatio Episcopi 67

III. Nominatio Praefecti Apostolici 67

S. CONGREGATIO RITUUM.

I. Decretum seu declaratio super editione Vaticana eiusque reproductione quoad libros Liturgicos Gregorianos. - *25 ianuarii 1911* . . . 67

II. *Neapolitana.* - Decretum beatificationis et canonizationis Venerabilis servae Dei Catharinae Volpicelli, Fundatricis instituti Ancillarum a Sacro Corde Iesu. - *11 ianuarii 1911.* 69

SACRA ROMANA ROTA.

Melevitana. - Nullitatis matrimonii. *(Lapira-Darmanin)* 70

SIGNATURA APOSTOLICA.

I. *Neapolitana.* - Restitutionis in integrum et iurium 79

II. Sententiae nonnullae 82

SECRETARIA STATUS.

Epistolae.

I. Ad RR. DD. Callixtum Gonzales et Aloysium Anicetum Ochoa, moderatores sodalitatis Tertii Franciscalium Ordinis in urbe Sancti Iacobi de Venezuela constitutae, ob epistolam venerationis plenam, septimo recurrente anno a condita supradicta sodalitate, Beatissimo Patri inscriptam. - *19 decembris 1910.* 83

II. Ad R. P. D. Ioannem Soldevilla y Romero, Archiepiscopum Caesaraugustanum, qui Sanctitati Suae exemplar actorum Concilii Caesaraugustae habiti, una cum petriana stipe reverenter obtulit. - *19 decembris 1910.* 84

III. Ad perillustres viros Comitem Ch. De Hemricourt De Grunne, Marchionem Imperiali, Baronem da Dieudonné de Corbeek-Over-Loo, ob volumen quod inscribitur « *Vingt-cinq années de gouvernement - le Parti catholique Belge et son œuvre* », Beatissimo Patri obsequii gratia, exhibitum. - *24 decembris 1910* 85

IV. Ad R. P. D. Ioannem Baptistam Castro, Caracensem Archiepiscopum, ob singularis pietatis et obsequii specimen, ceterorum quoque nomine Venezuelanae provinciae Antistitum, Beatissimo Patri per litteras praebitum - *10 ianuarii 1911.* 86

V. Ad Georgium Cardinalem Kopp, Episcopum Vratislaviensem, ob declarationem editam a decuria Doctorum sacris disciplinis tradendis in Athenaeo civili Vratislaviensi de iureiurando contra modernistarum errores. - *10 februarii 1911* 87

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazione nuova preparatoria* . . . 88

II. Nomina . . . . . »

III. S. Congregazione di Propaganda Fide . . . . . »

IV. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* 89

V. Comunicato 91

VI. Maggiordomato di Sua Santità. *Nomine.* . . . . . »

VII. Necrologio 92